

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **Bc. V. V.**, *zastúpeného advokátkou JUDr. M. B.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-27/PK-2008 zo dňa 11. marca 2008 v spojení s personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 501 zo dňa 18. decembra 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/138/2008-40 zo dňa 26. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/138/2008-40 zo dňa 26. marca 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. marca 2010, č. k. 4S/138/2008-40 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-

27/PK-2008 z 11.marca 2008, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 501 z 18.decembra 2007, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobcovi bolo 5.novembra 2007 doručené oznámenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru. O dôvode na začatie predmetného konania sa správny orgán dozvedel 3.novembra 2007, kedy mu bol doručený spisový materiál vo veci. Následne 5.novembra 2007 bolo nadriadenému žalobcu doručené oznámenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe za prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi. Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že od 12.septembra 2007 mal žalobca k dispozícii zoznam záujmových osôb v Žilinskom kraji, ktorý bol následne aktualizovaný k 20.septembru 2007. V spise sa nachádza zápisnica s výpoveďou M. T. z 3.novembra 2007, podľa ktorej sa v bližšie nezistený deň stretol so žalobcom, od ktorého dostal informáciu, že jeho brat J. bol uvedený pri zadržaní iných osôb ako dodávateľ marihuany. Oznámil mu aj skutočnosť, že jeho brat je vedený aj v zozname o podozrivých osobách, ktorý má polícia k dispozícii. O nejaký čas mu žalobca telefonoval, oznámil mu, že ide na poľovačku, má voľno a môže mu predmetný zoznam ukázať. Na stretnutí mu tento zoznam 301 osôb s osobnými údajmi poskytol. Následne ho ukázal známemu M. G. a umožnil mu s ním disponovať. Dňa 2.novembra 2007 sa dozvedel, že totožný zoznam bol zverejnený v denníku Nový čas a nadobudol presvedčenie, že ho tlačí poskytol práve M. G.. Vyhotoval si kópie zoznamu v kancelárii advokáta I. Š., zatelefonoval do televízie TA3 a ponúkol svoj zoznam na zverejnenie. Dňa 2.novembra 2007 sa s redaktorkou stretol v D. na dohovorenom mieste a pri odovzdávaní obálky bol zadržaný príslušníkmi PZ. Obdobný priebeh udalosti popísal aj pri výsluchu 8.novembra 2007.

M. G. pri vypočutí potvrdil, že okolo 24.októbra 2004 v dopoludňajších hodinách za ním do obchodu prišiel M. T., ktorý mu poskytol zoznam záujmových osôb, tento zoznam si skopíroval, dal pozrieť aj ďalším osobám, avšak odkiaľ ho T. konkrétne má nevedel povedať, vraj od známeho z D..

Žalobca vo svojom vyjadrení k oznámeniu o začatí konania zo 7.novembra 2007 uviedol, že M. T. pozná asi 7 rokov ako informátora. Nepoprel, že sa s ním stretol asi po prepustení z väzenia, (t.j. po 31.auguste 2007) kedy ho informoval o tom, že jeho brat je podozrivý z predaja marihuany. Odovzdanie zoznamu záujmových osôb však poprel. Nazdával sa, že M. T. sa mu chcel svojou výpoveďou pomstiť za to, že mu nepomohol s prepustením z väzby. Stretli sa v priebehu septembra 2007 viackrát, kedy mu T. odovzdal aj informácie o podozrivej osobe a poslali si pár SMS. S M. T. mal kontakt aj v prípade riešenia problémov či už so svojim vozidlom, resp. vozidlom príbuznej.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že do administratívneho spisu boli v priebehu konania založené dôkazné prostriedky - úradné záznamy, zápisnice, rozhodnutia a iné z trestného spisu ČVS: ÚIS-10I/IOS-SV-2007. Obsah výpovede M. T. z trestného spisu sa v podstatných bodoch zhoduje s jeho výpoveďou v správnom konaní. Pri konfrontácii s npor. I. Š. 16.novembra 2007 M. T. do zápisnice opäť uviedol, že zoznam získal od žalobcu. Pri konfrontácii so žalobcom 19.novembra 2007 M. T. zmenil svoju výpoveď v tom, že zoznam záujmových osôb ku dňu 28.augusta 2007 mu žalobca nedal, umožnil mu doň iba nahliadnúť a ani v tom si nebol istý, informoval ho o podozrení z trestne činnosti jeho brata J.. Zoznam našiel v schránke. M. T. bol opäť k veci vypočutý 7. decembra 2007 a uviedol, že si od žalobcu zoznam prevzal v deň, keď odchádzal na poľovačku pred jeho bytovkou, t.j. 13.septembra 2007. Stretnutie predchádzala vzájomná telefonická komunikácia.

Personálny rozkaz č. 501, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov bol žalobcovi doručený 20.decembra 2007 s tým, že služobný pomer skončí dňom doručenia rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia bol popísaný stav zistený v správnom konaní, a to okolnosť, že žalobca poskytol neoprávnenej osobe „Abecedný zoznam záujmových osôb polície ku dňu 20.augusta 2007 v Žilinskom kraji“ a tiež uvedené dôkazné prostriedky, na základe ktorých bolo protiprávne konanie žalobcu zistené. Usvedčený bol najmä na základe výpovede M. T., ktorý pri viacerých vypočúvaniach tvrdil, že zoznam obdržal od žalobcu. Správny orgán neprikladal výpovedi M. T. pri vzájomnej konfrontácii so žalobcom 19.11.2007 význam, pretože následne 29.11. a 7.12.2007 opäť tvrdil, že zoznam mu poskytol žalobca a zmenu výpovede pri konfrontácii zdôvodnil snahou pomôcť žalobcovi pred trestným stíhaním. Neuvedomil si, že tým môže privodiť trestné stíhanie vlastnej osobe.

V rozklade podanom voči predmetnému personálnemu rozkazu žalobca uviedol námietky obsahom zhodné s obsahom žaloby.

V napadnutom rozhodnutí druhostupňového správneho orgánu žalovaný doplnil odôvodnenie rozhodnutia, podrobnejšie popísal svoju správnu úvahu, ktorá ho viedla k presvedčeniu o protiprávnom konaní žalobcu a o ktoré dôkazné prostriedky oprel svoje potvrdzujúce rozhodnutie. Uviedol, že už aj poskytnutie informácie z tohto zoznamu neoprávnenej osobe o tom, že je konkrétna osoba v ňom uvedená je dôvodom na prepustenie so služobného pomeru.

Krajský súd poukázal na to, že v danom prípade z obsahu predloženého administratívneho spisu zistil, že o dôvode prepustenia sa nadriadený žalobcu dozvedel najskôr dňa 3.11.2007, kedy bol oboznámený o vznesení obvinenia voči žalobcovi. K úkonom kladeným žalobcovi za vinu došlo 13.septembra 2007, resp. v septembri 2007. Personálny rozkaz bol vydaný 18.decembra 2007 a doručení žalobcovi 20.decembra 2007, t.j. v lehote stanovenej zákonom. Podľa názoru krajského súdu žalovaný v konaní postupoval v zmysle zákonných ustanovení, žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku skutkom, ktoré mu boli kladené za vinu, pričom tento ako dôkazný prostriedok vo svoj prospech poukazoval len na minulosť M. T. a nedôveryhodnosť jeho osoby. Napriek tomuto názoru na jeho charakter ho však využíval pri svojej služobnej činnosti ako informátora, čo môže poukazovať na účelové tvrdenie žalobcu v tomto smere. Predložené zápisnice a úradné záznamy, vrátane výpovedí osôb ktoré boli vypočuté tak v správnom ako i trestnom konaní s vysokou pravdepodobnosťou preukazujú konanie, ktoré mu bolo kladené za vinu. O tom, že sa skutok nestal tak, ako mu to kladie žalovaný za vinu svedčí len výpoveď a vyjadrenia žalobcu. Je zrejmé, že žiadna iná osoba, ako M. T. nie je spôsobilá spochybniť skutočnosť, že zoznam mu poskytol žalobca, pretože žiaden iný svedok odovzdávania dokumentu nebol. Pri vzájomnej konfrontácii žalobcu s M. T. 19.novembra 2007, informátor žalobcu spočiatku trval na tom, že mu zoznam žalobca poskytol, neskôr pri otázkach priamo kladeným žalobcom M. T. tvrdil už len to, že mu žalobca dal doň nahliadnuť a zoznam si našiel v schránke. Pri následných výsluchoch sa M. T. opäť vrátil k predchádzajúcim verziám o tom, že žalobca mu dal zoznam záujmových osôb k dispozícii. V danom prípade je však podľa názoru krajského súdu dôležité to, že k zoznamu záujmových osôb mal prístup len obmedzený okruh príslušníkov PZ, žalobca so zoznamom disponoval, M. T. v inkriminovanom čase bol v styku so žalobcom, stretol sa s ním a mohlo dôjsť k odovzdaniu

materiálu. Ďalej krajský súd poukázal na to, že aj v prípade, ak by súd pristúpil k názoru, že odovzdanie zoznamu žalobcom neoprávnenej osobe nie je bez všetkých pochybností preukázané, aj zo samotného vyjadrenia žalobcu, ktoré sa nachádza v spise, bolo nepochybne preukázané, že neoprávnenej osobe M. T. poskytol informáciu, o ktorej sa dozvedel pri výkone služby a oznámil mu, že jeho brat sa nachádza na zozname záujmových osôb, že získal informáciu z vyšetrovania iných osôb, že jeho brata uviedli ako dodávateľa marihuany a teda zneužil túto informáciu a poskytol ju na prospech inej osoby. Svojím konaním zároveň mohol spôsobiť zmarenie vyšetrovania drogovej trestnej činnosti a ohrozil tak dôležitý záujem štátnej služby. Podľa názoru krajského súdu konanie žalobcu, a to aj len poskytnutie čiastočnej informácie z interného materiálu neoprávnenej osobe, spochybňuje jeho bezúhonnosť a dôveryhodnosť a je na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby aby v nej naďalej zotrval. V danej situácii nemožno považovať jeho konanie za menej závažné, pretože na osobu činnú vo funkcii verejného činiteľa sú kladené vyššie morálne požiadavky, nemôže porušovať služobné predpisy, a to ani z nedbanlivosti, a ak sa tak stane, musí za svoje konanie niesť aj následky.

Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že takéto konanie žalobcu bolo možné považovať za porušenie služobnej prísahy a povinnosti policajta zvlášť hrubým spôsobom, bolo svojím charakterom spôsobilé narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor a ponechanie žalobcu v služobnom pomere by vzhľadom na charakter jeho skutku bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu bezúhonnosti, čestnosti, dodržiavania zákonov predovšetkým zo strany policajtov. Preto aj podľa názoru krajského súdu boli splnené podmienky pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov. V súvislosti s argumentáciou žalobcu obsiahnutou v žalobe krajský súd zdôraznil, že správne konanie nie je závislé od výsledkov trestného konania súvisiaceho so skutkom žalobcu, tak ako to uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení, ktoré boli aj dôvodom na prepustenie zo služobného pomeru, pretože dôvody na prepustenie nemusia spĺňať kvalifikáciu trestného činu. Pokiaľ žalobca namietal formálne nedostatky rozhodnutí správnych orgánov, krajský súd poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahovali obligatórne náležitosti vyžadované zákonom. Výroky obsahovali údaj s ustanovením právneho predpisu, podľa ktorého rozhodli a v odôvodnení bol popis skutočností, na základe ktorých správny orgán rozhodol. Na základe odvolania žalobcu sa žalovaný v odvolacom správnom konaní vysporiadal nielen s námietkami žalobcu, ale doplnil aj odôvodnenie

rozhodnutia o prepustení, pričom dospel k záveru, že nebol dôvod na zrušenie alebo zmenu predchádzajúceho rozhodnutia. Preto po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutí správnych orgánov dospel krajský súd v záveru, že tieto sú v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie. Podľa jeho názoru žalovaný ani krajský súd sa nevysporiadali s rozporuplnými tvrdeniami M. T. a v rozpore s § 238 zákona o štátnej službe príslušníkov žalovaný nehodnotili dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, ale svoje rozhodnutia opreli výlučne o jednu časť výpovede jediného svedka, ktorý už v minulosti nepravdivo obvinil predstaviteľov polície, prokuratúry či súdu. Tvrdil, že protiprávne konanie nebolo žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané dôkazmi, ktoré boli s správnym konaním predložené a vykonané a s ktorými sa mal možnosť žalobca oboznámiť. Konkrétne namietal, že v odôvodnení rozhodnutia žalovaného sa objavil aj iný dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru, a to informovanie neoprávnenej osoby o tom, že iná osoba je podozrivá zo spáchania trestného činu a že aj takéto konanie je možné považovať za porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Podľa názoru žalobcu ide výlučne o hodnotenie dôkazu založeného v spisovom materiály a je v rozpore so zákonom, keď žalovaný v rámci súdneho konania uvedené hodnotenie prezentuje ako ďalší oficiálny dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru a súd si tento názor osvojí.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu zo 14.mája 2010 navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K veci uviedol, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný v súlade so zákonom a po riadnom zistení skutočného stavu veci. Zotrval v plnom rozsahu na svojich vyjadreniach k žalobe, pretože podľa jeho názoru žalobca uvádza v odvolaní proti rozsudku tie isté dôvody ako v žalobe. Uviedol, že zákonné predpoklady prepustenia zo služobného pomeru musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku eventuálneho trestného konania, priestupkového konania, prípadne disciplinárneho konania.

Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemusí dosahovať intenzitu trestného činu, priestupku alebo disciplinárneho previnenia.

Skončenie služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu, že tento zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, zodpovednosťou za priestupok alebo zodpovednosťou za disciplinárne previnenie.

K námietke žalobcu týkajúcej sa ďalšieho dôvodu prepustenia so služobného pomeru uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri určenej obsahovej štruktúre rozhodnutia má výrok obsahovať len autoritatívne riešenie otázky, ktorá bola predmetom rozhodovania a uvedenie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodlo. V danom prípade je zrejmé, že dôvod prepustenia žalobcu so služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov sa počas konania vedeného žalovaným nezmenil. Medzi hlavné úlohy odvolacieho správneho orgánu patrí preskúmanie celého postupu predpísaného pre konanie a ak odvolací orgán zistí, že orgán prvého stupňa opomenul vykonať niektorý z úkonov, alebo zistí, že sa tento orgán dopustil nejakej inej nesprávnosti, jeho povinnosťou je zjednať nápravu. Žalovaný sa v odvolacom konaní musel vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami, ktoré boli uvedené v rozklade a žalobca mal možnosť v rámci správneho konania využiť všetky subjektívne práva, ktoré mu zákon priznáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. mája 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov, policajti sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 194 ods. 1 rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1 oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa ods. 2 oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 241 ods. 1 rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Podľa § 243 ods. odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Podľa ods. 3 odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Podľa ods. 4 ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa ods. 5 odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu, ktorý ho vydal, na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; oprávnený orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

Predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-27/PK-2008 z 11.marca 2008, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 501 z 18.decembra 2007, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov.

Žalobca bol s návrhom aj podkladovým písomným materiálom získaným aj vlastným štetrením žalovaného riadne oboznámený 5. decembra 2007, kedy mu bolo umožnené nazrieť

do spisového materiálu, robiť si poznámky, výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, pričom v lehote stanovenej nadriadeným predložil 6.decembra svoje vyjadrenie, v ktorom poukazoval najmä na ne - vierohodnosť osoby M. T.. Personálny rozkaz mu bol doručený 20.decembra 2007, proti ktorému podal v zákonom stanovenej lehote rozklad o ktorom rozhodoval žalovaný ako správny orgán druhého stupňa.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď poskytol neoprávnenej osobe zoznam obsahujúci osobné údaje 301 osôb, ktorý sa využíval najmä na operatívne účely a tiež že poskytol neoprávnenej osobe operatívne informácie o tom, že iná osoba je podozrivá so spáchania trestnej činnosti.

Ponechanie menovaného v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ a na ich čestnosti.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, keď vyporiadajú sa podrobne s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, zákonné lehoty uvedené v § 192 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov boli dodržané a dodržaná bola i zákonná povinnosť ustanovená v § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov.

V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia a navyše poukázal na to, že žalobca v odvolacom konaní nevyužil všetky práva, ktoré mu priznáva § 237 a § 238 zákona o štátnej službe príslušníkov.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (a to ani vo veciach podľa § 250i ods. 2 OSP), ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca okrem namietania nedostatočne zisteného skutkového stavu a následne právneho posúdenia veci zo strany prvostupňového správneho orgánu namietal dodatočné doplnenie dôvodu prepustenia – poskytnutie informácií neoprávnenej osobe o trestnej činnosti inej osoby. S touto námietkou sa žalovaný podrobne vysporiadal v odvolacom správnom konaní a v rozhodnutí správne uviedol, že táto skutočnosť je preukázaná z predložených dôkazov a už takéto konanie žalobcu je možné považovať za porušenie služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom s tým, že ponechanie príslušníka v služobnom pomere je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý informácie získané počas výkonu štátnej služby neoprávnene poskytol inému, čím takýmto konaním môže zmariť objasnenie trestnej činnosti iného. Neobstojí preto námietka žalobcu uvedená v odvolaní, že s touto skutočnosťou sa žalovaný v odvolacom konaní nezaoberal a preto nemohla byť ako nový dôvod uvedená v súdnom konaní.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené vrátane dodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení v zmysle § 192 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka PZ, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová